

JLJODASIS MAGAS

Didysis magistras

Alma littera

TRUDI
CANAVAN

PIRMAS SKYRIUS

ŽINIA

SENOJOJE KIRALIEČIŲ POEZIJOJE mėnulis vadinamas akimi. Kai akis plačiai atmerkta, jos budri esatis atbaido blogį – arba sujaukia protą tiems, kurie jai stebint imasi niekšingų darbų. Kai akis užmerkta ir jos buvimą liudija tik siauras baltas ruoželis, ir geri, ir pikti darbai gali likti paslėpti ir niekieno nepastebėti.

Pakėlęs akis į mėnulį, Seris kreivai šyptelėjo. Šią akies fazę, būtent siaurą balsvą ruoželį, labiausiai mėgdavo slapti įsimylėliai, bet jis per šešėliuose skendinčias miesto gatves neskubėjo į jokią pasimatymą. Seris turėjo rimtesnį reikalą.

Jam pačiam sunku buvo nuspręsti, ar tai, ką daro, yra gera, ar bloga. Mat vyrai, kuriuos Seris medžiojo, nusipelnė mirties, tačiau jis numanė, kad jam pavesto darbo tikslas svarbesnis nei vien sumažinti žudikų, pastaraisiais metais varginančių miestiečius. Seris neabejojo apie šį bjaurų reikalą žinantis toli gražu ne viską, bet vis dėlto daugiau už bet kurį kitą Imardino gyventoją. Žingsniuodamas jis prisiminė, ką būtent žino. Jam pavyko išsiaiškinti, kad miestą sukrėtusios žmogžudystės yra ne vieno, o kelių nusikaltėlių darbas. Taip pat vaikinai atkreipė dėmesį, kad tie vyrai – sačakiečiai. O svarbiausia – kad jie visi magai.

Serio žiniomis, Gildijoje sačakiečių nebuvo.

O Vagys, jei ką nors apie tai ir žinojo, niekam nė žodžiu neprasitarė. Seris prisiminė Vagių susirinkimą, kuriame dalyvavo prieš dvejus metus. Savarankiškai veikiančių, apylaisvę sąjungą sudariusių nusikaltėlių būrių vadeivas tuomet prajuokino Serio

siūlymas rasti ir sustabdyti žudiką. Tie, kurie tuomet pašaipiai klausė, kodėl Seriui taip ilgai nesiseka įvykdyti šitos užduoties, tikriausiai manė, kad mieste tėra vienas žudikas, arba... norėjo Serį įtikinti taip manantys.

Tačiau kiekvieną kartą, kai Seris sudorodavo kurį nors iš žudikų, šiurpų žuvusiojo darbą tęsdavo kitas. Deja, Vagims susidarė įspūdis, kad Seris negeba įvykdyti užduoties. Tad jam neliko nieko kita, tik numoti ranka į Vagių klausimus ir tikėtis, kad menamą nesėkmę gaudant žudiką atsvers kiti nusikaltėlių pasaulyje jo nuveikti darbai.

Iš tamsaus tarpuvartės kvadrato išniro stambaus vyro siluetas. Gerokai toliau kabančio žibinto šviesoje šmėstelėjo niūrus pažįstamas veidas. Golas linktelėjo ir prisigretinęs ėmė žingsniuoti šalia Serio.

Pasiekę penkių gatvių sankirtą, jie priėjo prie pleišto pavidalo pastato. Įžengus pro atviras duris, Seris mėgaudamasis įkvėpė troškaus prakaito, bolo ir taisomo valgio kvapų mišinio. Buvo ankstyvas vakaras ir bolinėje lankytojų netrūko. Jis klestelėjo ant kėdės prie prekystalio ir Golas užsakė dvi taures bolo bei sūdytų krotų užkandžio.

Golas sučiaumėjo kone pusę pupelių ir tik tada pravėrė burną:
– Gale. Prabangus žiedas. Ką pasakysi, sūneli?

Kai nenorėdavo aplinkiniams atskleisti, kas jie tokie, – o pastaruoju metu viešumoje taip būdavo beveik visada, – Seris su Golu dažnai apsimesdavo esantys tėvas ir sūnus. Seris už Golą buvo vos keleriais metais jaunesnis, bet neaukštas, smulkaus sudėjimo ir berniokiško veido, tad žmonės dažnai palaikydavo jį jaunikliu. Kelias minutes palaukęs, Seris pasuko galvą ir pažvelgė į tolimąją bolinės sieną.

Nors bolinėje lankytojų netrūko, atskirti Golo nurodytą vyrą nebuvo sunku. Apskritas, rusvas sačakietiškas veidas smarkiai skyrėsi nuo blyškių kiraliečių veidų ir iš karto krito į akis, be to, tas vyras įdėmiai stebėjo minią. Žvilgtelėjęs į jo pirštus, Seris pamatė blykstelint raudoną pilkšvai sidabriško žiedo akį. Ir vėl nūsiskuko.

– Ką manai? – sumurmėjo Golas.

Seris pakėlė bokalą ir dėjosi godžiai gurkštelintis bolo.

– Mums per didelė kliūtis, tėti. Palik jį kam nors kitam.

Užuoat ką nors atsakęs, Golas krenkštelėjo, išlenkė savo bokalą iki dugno ir pastatė ant stalo. Seris išsekė paskui jį į lauką. Už kelių gatvių nuo bolinės Seris kyštelėjo ranką į apsiausto kišenę, ištraukė tris variokus ir įspraudė į stambią Golo saują. Augalotasis vyras atsiduso ir nuėjo.

Seris niūriai šyptelėjęs pasilenkė ir išėmė groteles, įtaisytas pastato sienoje. Bet kuris pašalietis būtų pamanęs, kad tai, kas nutiko, Golo nė kiek nesujaudino. Bet Seris tokį atodūšį buvo girdėjęs daugybę kartų. Golas bijojo, ir ne be reikalo. Mieste besišlaistantys žudikai kėlė grėsmę visiems lūšnynuose gyvenantiems vyrams, moterims ir vaikams.

Įsmukęs pro ventiliacijos angą, Seris atsidūrė tunelyje. Trys Goliui į saują įsprauti variokai buvo skirti trims gatvės berniukščiams už perduosimą žinią, o trijų reikėjo tam, kad žinia tikrai būtų perduota laiku. Ją turėjo gauti skirtinga veikla besiverčiantys amatininkai ir savo ruožtu per miesto sargybinį, pasiuntinuką arba dresuotą gyvūną perduoti toliau. Nė vienas žinią perduodantis vyras arba moteris nenutuokė, ką iš tiesų reiškia jiems patikėti dalykai ir slaptažodžiai. Jų reikšmę turėjo suprasti tik tas, kuriam iš tiesų buvo skirta ši žinia.

Žiniai pasiekus reikiamą žmogų, vėl turėjo prasidėti žudiko medžioklė.

Išėjusi iš klasės, Sonėja neskubėdama nužingsniavo naujokų pilnu ir triukšmingu pagrindiniu universiteto koridoriumi. Paprastai į bendramokslių išdaigas ji beveik nekreipdavo dėmesio, tačiau šiandien viskas buvo kitaip.

Šiandien sueina metai po iššūkio, – pagalvojo ji. – Lygiai prieš metus arenoje nugalėjau Redžiną ir per tą laiką tiek daug pasikeitė...

Dauguma naujokų, susibūrę po porą ar daugiau žmonių, traukė link užpakalinių laiptų ir valgomosios menės. Kelios merginos stoviniavo prie klasės durų ir tyliai tarsi sąmokslininkės

šnabždėjosi. Koridoriaus gale iš vienos klasės išėjo mokytojas, o paskui jį – du dideles dėžes nešantys naujokai.

Sonėja atidžiai nužvelgė veidus naujokų, atkreipusių į ją dėmesį. Nė vienas iš jų nei šnairavo, nei žiūrėjo į ją iš aukšto. Keli pirmamečiai dėbelėjo į inkalą ant jos rankovės – ženklą, rodantį, kad šioji yra didžiojo magistro globotinė, – o tada skubriai nukreipė žvilgsnius kitur.

Pasiekusi koridoriaus galą, Sonėja ėmė lipti žemyn puikiais, magiška išpuoštais Priešakinės menės laiptais. Kaskart, kai jos bato padas dunkstelėdavo į pakopą, pasigirdavo švelnus, varpelių skambėjimą primenantis garsas. Staiga menėje pasklido kitų varpelių skambėjimas ir sumišo su jos keliamu triukšmu. Sonėja pažvelgė žemyn, pamatė tris laiptais atlipančius bendramokslus ir ją nukrėtė šiurpas.

Trijulės viduryje žingsniavo ne kas kitas, o Redžinas. Jam iš šonų žengė du artimiausi jo draugai – Kano ir Alendas. Sonėja susitvardžiusi lipo toliau. Pamačius Sonėją, šypsena Redžino veide akimirksniu išnyko. Jūdviejų žvilgsniai susitiko, bet po kelių akimirkų jaunuoliai prasilenkė ir ėmė vienas nuo kito tolti.

Žvilgtelėjusi per petį, Sonėja lengviau atsiduso. Po iššūkio tokie būdavo bene visi jūdviejų susitikimai. Redžinas ėmė elgtis kaip orus ir maloningas pralaimėtojas, o Sonėja tam neprieštaravo. Jai gal ir norėjosi priminti Redžinui skaudų jo pralaimėjimą, tačiau mergina neabejojo, kad jis tikrai sugalvotų, kaip jai gudriai atkeršyti, o pačiam neįkliūti. Tad abiem jaunuoliams buvo geriau tiesiog nekreipti vienam į kitą dėmesio.

Sutriuškindama Redžiną viešoje dvikovoje Sonėja ne tik atsi-kratė nuolatinio jo priekabiavimo, bet pasiekė kur kas daugiau. Šia pergale ji, rodos, pelnė kitų naujokų ir daugumos mokytojų pagarbą. Dabar ji jau nebuvo tik lūšnynų mergina, kurios magiškos galios pirmą kartą pasireiškė per kasmet organizuojamą valkatoms bei kitokiems niekšams iš miesto išvyti skirtą Valymą, kai keli miesto nenaudėliai užpuolė Gildijos magus. Prisimindama tą dieną, Sonėja liūdnai šyptelėjo. *Supratusi, kad pasinaudojau magija, nustebau ne mažiau už Gildijos magus.*

Taip pat niekas nebeprisiminė, kad ji buvo „nusikaltėlė“, sudariusi sandėrį su Vagimis ir taip mėginusi pasprukti nuo Gildijos. *Tuomet tai atrodė gera išeitis, – pagalvojo Sonėja. – Buvau tikra, kad Gildijos magai nori mane nužudyti. Šiaip ar taip, jie dar niekada nebuvo į savo gretas priėmę ir mokę žmogaus, nepriklausančio kilmingiesiems. O Vagys iš manęs neturėjo jokios naudos. Mat taip ir neišmokau valdyti magiškų galių taip, kad bent kuo nors galėčiau jiems pasitarnauti.*

Nors kai kas dėl to niūrojo, Sonėja Gildijoje nebebuvo laikoma ir pašaliete, nulėmusia lordo Fergano žlugimą. *O kam jis įkalino Serį ir, grasindamas su juo susidoroti, vertė mane dėtis prie bjaurių jo užmačių. Ferganas norėjo Gildiją įtikinti, kad prasčioskais negalima pasitikėti, kad negalima jiems leisti naudotis magiškomis galiomis, bet, užuot pasiekęs savo tikslą, jis tik įrodė, kad pasitikėjimo neverti ir kai kurie magai.*

Sonėja prisiminė ką tik koridoriuje matytus naujokus ir šyptelėjo. Iš smalsių, bet ir budrių jų žvilgsnių buvo galima spėti, kad labiausiai tiems jaunuoliams į atmintį įsirėžė tai, jog ji lengvai laimėjo dvikovą. Be to, jie tikriausiai svarstė, kiek ilgainiui dar sustiprės jos galios. Sonėjos nepaliko nuojauta, kad jos prisibijo net kai kurie mokytojai.

Nulipusi laiptais, Sonėja perėjo Priešakinę menę ir pravėrė laukujes universiteto duris. Sustojusi ant slenksčio, pažvelgė į sodo kampe dunksantį pilką dviaukštį pastatą ir pajuto, kad šypsena veide sparčiai blėsta.

Po iššūkio praėjo visi metai, bet kai kurie dalykai nepasikeitė.

Nors ir pelnusi naujokų pagarbą, artimų draugų Sonėja taip ir nesusirado. Ne, jaunuoliai nebijojo nei Sonėjos, nei jos globėjo. Po iššūkio keli naujokai mėgino su ja bendrauti ir įtraukti į pokalbius. Sonėja mielai šnekučiuodavosi su jais per pamokas arba pietų pertrauką, bet kviečiama kartu leisti laiką po pamokų visuomet atsisakydavo.

Ji atsidususi nulipo universiteto laiptais. Mat kiekvienas jos įgytas draugas taptų dar vienu įrankiu didžiojo magistro rankose ir prireikus Eikarinas galėtų tuo pasinaudoti. Be to, jei kada nors

rastūsi galimybė atskleisti Gildijos magams didžiojo magistro nusikaltimus, visiems bent kiek artimiau su ja bendraujantiems žmonėms kultų didžiulis pavojus. Tad parūpinti Eikarinui kuo didesnę būrį būsimų aukų tikrai nebuvo prasmės.

Sonėja vėl prisiminė naktį prieš dvejus su puse metų, kai juodu su Seriu įsmuko į Gildijos sodą. Nors tuomet Sonėja neabejojo, kad Gildijos magai trokšta jos mirties, vis dėlto jai rodėsi, kad rizikuoti verta. Tuomet ji dar nemokėjo valdyti savo magiškų galių, Vagys iš jos neturėjo jokios naudos ir Seris vylėsi, kad, stebėdama magus, ji galbūt išmoks tomis galiomis naudotis.

Tą naktį pamačiusi daugybę stulbinančių dalykų, Sonėja prisėlino prie pilko pastato, dunksančio atokiau nuo kitų Gildijos namų. Pro ventiliacijos angą dirstelėjusi į pusrūsį, ji pamatė juodą mantiją vilkintį magą, atliekantį keistą magišką ritualą...

Magas paėmė tviskantį durklą ir pakėlė akis į tarną.

– Ta kova mane labai išsekino. Man reikia tavo jėgų.

Tarnas priklaupė ir ištiesė ranką. Magas durklo geležte švelniai brūkštelėjo jam per odą ir priglaudė delną prie žaizdos...

...paskui ji išgirdo keistą zyzimą, tarsi į ausį būtų įskridęs vabzdys.

Prisiminus tai, Sonėją nukrėtė šurpas. Tą naktį ji nesuprato, ką pamatė, o paskui nutiko daugybė kitų dalykų, kuriuos ji kaip įmanydama stengėsi pamiršti. Sonėjos galios ėmė kelti tokį pavojų, kad Vagys išdavė ją Gildijai, o netrukus ji įsitikino, kad magai nenori jos nužudyti. Priešingai, jie nusprendė, kad Sonėja galėtų stoti į Gildiją. Paskui lordas Ferganas įkalino Serį ir ėmė ją šantažuoti reikalaudamas bendradarbiauti. Tačiau kario užmačios žlugo, kai Seris buvo rastas įkalintas universiteto požemyje, o Sonėja sutiko įsileisti į sąmonę valdytoją Lorleną, kad šis patvirtintų, jog Ferganas mėgino ją įbauginti. Kaip tik tuomet, Gildijos valdytojui tikrinant jos sąmonėje likusius vaizdinius, jai galvoje pirmą kartą kuo ryškiausiai šmėstelėjo prisiminimas apie keistais darbais pusrūsyje užsiimančią magą juoda mantija.

Lorlenas iš karto pamatė, kad tas magas – jo bičiulis Eikarinas, Gildijos didysis magistras. Jis taip pat atpažino ir draudžiamą juodosios magijos ritualą.

Per trumpą sąlytį su Lorleno sąmone Sonėja spėjo susidaryti bent apytikrę nuomonę, ką gali juodasis magas. Naudodamasis draudžiama magija, Eikarinas galėjo įgyti papildomų, jo prigimties ribas gerokai peržengiančių galių. Didysis magistras ir šiaip garsėjo neregėtai stipriomis galiomis, bet tapęs juoduoju magu jis galėjo būti toks galingas, kad Lorlenas abejojo, ar Gildijos magai net ir suvieniję jėgas įstengtų jį įveikti.

Todėl Lorlenas nusprendė, kad apie akistatą su didžiuoju magistru negali būti nė kalbos. Šis nusikaltimas turėjo likti paslapyje tol, kol jis sugalvos, kaip saugiai nugalėti Eikariną. Tiesą buvo leista sužinoti tik Sonėjos globėjui Rotenui – mat mokydamas merginą jis tikriausiai vis tiek būtų išsiskverbęs į jos sąmonę, pamatęs prisiminimą apie Eikariną ir sužinojęs tiesą.

Vos pagalvojus apie Roteną, Sonėją apėmė liūdesys ir bejėgiškas pyktis. Jis buvo toli gražu ne vien globėjas ir mokytojas; jis Sonėjai atstojo tėvą. Mergina abejojo, ar be Roteno paramos ir pagalbos būtų ištvėrusi Redžino priekabas. Negana to, ir pačiam Rotenui teko iškęsti padarinius bjaurių Redžino skleidžiamų gandų, girdi, Sonėja šio mago globą užsitikrinusi tik mainais už lovoje teiktas paslaugas.

O paskui, kai, rodės, gandai ir įtarimai ėmė slopti, staiga viskas pasikeitė. Į Roteno kambarį įžengė Eikarinas ir pareiškė išsiaiškinęs, kad jie atskleidė jo paslaptį. Didysis magistras jau buvo įsibrovęs į Lorleno sąmonę, tad dabar norėjo patikrinti Roteną su Sonėja. Suprasdami, kad Eikarinas pernelyg galingas ir priešintis neverta, juodu su Rotenu nedrįso prieštarauti. Sonėja prisiminė, kaip, ištyręs jūdviejų sąmonę, Eikarinas ėmė žingsniuoti po kambarį.

– Jūs abu, jei tik galėtumėte, mane išduotumėte, – tarė jis. – Sonėjos globą perimsiu aš. Ji man garantuos, kad tylėsite. Kol Sonėja priklausys man, tikrai niekam neprasitarsite žinąs, kad užsiimu juodąja magija, – didžiojo magistro žvilgsnis nukrypo į Sonėją. – O Roteno gerovė man bus garantija, kad tu su manimi bendradarbiausi.

Sonėja pasuko taku, vedančiu į didžiojo magistro rezidenciją. Ši nemaloni akistata įvyko taip seniai, kad, rodėsi, ją patyrė

kitas žmogus, galbūt kadaise jos girdėto pasakojimo herojus. Jau pusantrų metų ji buvo Eikarino globotinė ir jos gyvenimas toli gražu nebuvo toks blogas, kaip iš pradžių tikėjosi. Didysis magistras nesinaudojo ja kaip papildomu magiškų galių šaltiniu ir nemėgino įtraukti į juodosios magijos ritualus. Išskyrus kiekvienos savaitės pirmadienio vakarą, kai jie sėsdavo prie prabangios vakarienės stalo, Sonėja savo globėjo beveik nematydavo. Tad kalbėdavosi jie retai ir tik apie jos mokslus universitete.

Išskyrus tą vieną vakarą, – pagalvojo ji.

Prisiminusi, kas tuomet įvyko, Sonėja sulėtino žingsnį. Kartą prieš daug mėnesių grįždama iš pamokų ji išgirdo triukšmą ir garsius riksmus rezidencijos rūsyje. Laiptais nulipusi į pusrūsio kambarį, ji pamatė, kaip Eikarinas, pasitelkęs juodąją magiją, žudo žmogų. Didysis magistras tvirtino, kad tas žmogus buvo samdomas žudikas sačakietis, atsiųstas su juo susidoroti.

– Kodėl jį nužudėte? – paklausė ji. – Kodėl neperdavėte jo Gildijai?

– Nes, kaip tikriausiai numanai, jis ir į jį panašūs apie mane daug ką žino ir aš nenoriu, kad jie tas žinias perduotų Gildijos magams. Turbūt svarstai, kas tie žmonės ir kodėl jie trokšta mano mirties. Galiu tau pasakyti tik tiek, kad sačakiečiai vis dar nekenčia Gildijos, bet taip pat mūsų bijo. Ir kartais jie atsiunčia savo žmogų patikrinti, ar mano galios nenusilpo.

Apie Kiralijos kaimynę Sačaką Sonėja žinojo tiek, kiek ir kiti trečius metus universitete studijuojantys naujokai. Per istorijos pamokas visi jie mokėsi apie karą, kilusį tarp Sačakos imperijos ir Kiralijos magų. Mokytojai naujokams aiškino, kad kiraliečiai karą laimėjo įkūrę Gildiją ir vieni su kitais pasidaliję žiniomis apie magiją. Po septynių šimtmečių iš Sačakos imperijos beveik nieko neliko ir didžioji jos teritorijos dalis tapo dykviete.

Turint omenyje istoriją, Sonėjai buvo nesunku patikėti, kad sačakiečiai vis dar nekenčia Gildijos. Tikriausiai dėl to Sačaka ir buvo nepriklausanti Sąjungai šalis. Kitaip nei Kiralija, Elinija, Vino salos, Lonmaras ir Lanas, Sačaka neprivalėjo laikytis sutarties, skelbiančios, kad visi magai turi mokytis Gildijoje ir visą

gyvenimą būti jos prižiūrimi. Galbūt Sačakoje gyvena nuo Gildijos nepriklausomų magų, nors Sonėja abejojo, ar jie gali būti tinkamai išsimokslinę.

Jei tie magai keltų grėsmę, Gildija tikrai žinotų. Sonėja suraukė antakius. O gal kai kurie magai ir žino? Gal tai paslaptis, žinoma tik aukštesniesiems magams ir karaliui? Šiaip ar taip, valdovas tikrai nenorėtų, kad paprasti miestiečiai suktų galvą dėl Sačakoje gyvenančių magų, – bent jau kol sačakiečiai neims kelti Kiralijai rimtos grėsmės.

Tik... ar tie į Kiraliją siunčiami žudikai nėra rimta grėsmė? Sonėja papurtė galvą. Ne, dėl vieno kito žmogaus, sačakiečių siunčiamo nužudyti didžiojo magistro, neverta rūpintis, juolab kad Eikarinas puikiausiai su tais užpuolikais tvarkosi.

Sonėja dar labiau sulėtino žingsnį. O gal Eikarinas taip lengvai gali nuo jų apsiginti tik todėl, kad yra įvaldęs juodąją magiją? Ši mintis Sonėją pribloškė. Mat tai reikštų, kad sačakiečiai žudikai siaubingai stiprūs. Eikarinas leido jai suprasti, kad žudikai žino jį naudojantis juodąją magija. Vadinasi, nepultų didžiojo magistro, jei nebūtų tikri, kad gali jį nužudyti. Ar tai reiškia, kad ir jie naudojami juodąją magija?

Sonėją nukrėtė šiurpas. *O aš kiekvieną naktį miegu tame pačiame name kaip ir vyras, kurį jie mėgina nužudyti.*

Gal kaip tik dėl to Lorlenas dar nesugalvojo, kaip atsikratyti Eikarino? Gal valdytojas žino, kad didysis magistras turi rimtą priežastį naudotis juodąją magija? Gal jis apskritai neketina pašalinti Eikarino iš Gildijos?

Ne, – tarė sau Sonėja. – *Jei Eikarino ketinimai būtų dori, šiandien nebūčiau jo įkaitė. Jei didysis magistras galėtų įrodyti, kad jo siekiai kilnūs, jis jau būtų tai padaręs ir neleidęs, kad du magai ir naujokė nuolat ieškotų būdų jį įveikti.*

Be to, jei Eikarinui rūpėtų mano gerovė, jis tikriausiai nelaikytų manęs rezidencijoje, į kurią braunasi žudikai.

Tačiau Sonėja neabejojo, kad Lorlenui jos gerovė tikrai rūpi. Jei valdytojas žinotų, kad Eikarino ketinimai dori, tikrai būtų jai pasakęs. Jis būtų nenorėjęs, kad ji manytų pakliuvusi į prastesnę padėtį nei tikroji.

Sonėja prisiminė Lorleno mūvimą žiedą. Jau ilgiau nei metus mieste sklandė gandai apie žudiką, mūvintį sidabrinį žiedą su raudonu brangakmeniu. Kaip tik tokį, kokį nešiojo Lorlenas.

Bet tai turi būti atsitiktinumas. Lorleno sąmonę Sonėja šiek tiek pažinojo ir negalėjo įsivaizduoti valdytojo ką nors *žudančio*.

Pasiekusi rezidencijos duris, Sonėja stabtelėjo ir giliai įkvėpė. O jei vyras, kurį Eikarinas nužudė, visai nebuvo nusikaltėlis? Gal jis buvo Sačakos pasiuntinys, atskleidęs Eikarino nusikaltimą, o šis atsiviliojo jį į savo rezidenciją nužudyti ir... staiga pamatė, kad ir sačakietis yra magas?

Gana! Liaukis!

Sonėja papurtė galvą vydama šalin tuščias spėliones. Daugybę mėnesių ji vis prisimindavo, ką mačiusi ir girdėjusi, ir vis nesiliovė svarsčiusi visų įmanomų galimybių. Kiekvieną savaitę, sėdėdama prie vakarienės stalo, ji žvelgdavo į Eikariną ir gailėdavosi neturinti drąsos paklausti, kodėl didysis magistras išmoko juodosios magijos, bet burnos taip ir nepravėrė. Mat nebuvo tikra, kad Eikarinas pasakys jai tiesą, tad... kam aušinti burną?

Ji ištiesė ranką ir pirštais švelniai perbraukė per durų rankeną. Kaip visada, vos jai prisilietus, durys atsivėrė į vidų. Sonėja įėjo.

Nuo vieno iš svetainės krėslų pakilo tamsus aukštaūgio didžiojo magistro siluetas. Sonėją nusmelkė jau pažįstama baimė, bet mergina ją nuvijo. Didžiajam magistrui virš galvos, mesdamas ant jo akių šešėlį, kybojo šviesos rutulys. Eikarinas blausiai šypsojosi, tarsi būtų geros nuotaikos.

– Labas vakaras, Sonėja.

Sonėja nusilenkė.

– Didysis magistre...

Eikarinas blyškia ranka mostelėjo laiptų pusėn. Padėjusi ant grindų savo knygų ir užrašų dėžę, Sonėja žengė prie jų ir ėmė lipsti į viršų. Eikarinas žengė iš paskos, o jo sukurtas šviesos rutulys nupleveno ir sustojo ties laiptų viduriu. Užlipusi į antrą aukštą, Sonėja nužingsniavo koridoriumi ir netrukus įėjo į kambarį, kuriame stovėjo didelis stalas ir kelios kėdės. Ore tvyrojo gardaus maisto aromatas ir jos pilvas tyliai sugurgė.